

Sygn. akt III KK 402/15

POSTANOWIENIE

Dnia 31 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 31 marca 2016 r.,
sprawy **W. P.**,
o odszkodowanie i zadośćuczynienie,
z powodu kasacji, wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy,
od wyroku Sądu Apelacyjnego,
z dnia 16 kwietnia 2015 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w G.,
z dnia 16 października 2014 r.,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć wnioskodawcę.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w G. z dnia 16 października 2014 r., wniosek W. P. o odszkodowanie i zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie w sprawie Sądu Rejonowego w K. o sygn. akt II K .../06 został oddalony.

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2015 r., po rozpoznaniu apelacji pełnomocnika wnioskodawcy W. P., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł pełnomocnik wnioskodawcy W. P., który zarzucając rażące naruszenie prawa mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 457 § 3 k.p.k., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w postępowaniu odwoławczym.

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej w pisemnej odpowiedzi na kasację pełnomocnika wnioskodawcy wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja pełnomocnika wnioskodawcy jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Sposób sformułowania zarzutu kasacji, a także przywołana na jego uzasadnienie argumentacja czynią koniecznym skrótowe przypomnienie charakteru i funkcji kasacji, albowiem wniesiona w niniejszej sprawie kasacja tych ustawowych regulacji i wynikających z nich wymogów nie respektuje.

Kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko orzeczeniu wydanemu przez sąd odwoławczy na skutek rozpoznania środka odwoławczego. Celem postępowania kasacyjnego jest bowiem wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest zatem istotnie ograniczona. Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku tego postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje także zasadności ustaleń faktycznych.

Analiza treści tak samego zarzutu kasacji, jak i jej uzasadnienia dowodzi, że skarżący traktuje skargę kasacyjną jako środek prowadzący do skłonienia Sądu Najwyższego do ponowienia zwykłej kontroli instancyjnej, a także zmierza do podważenia poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych. Podniesiony w kasacji zarzut naruszenia art. 457 § 3 k.p.k. miał bowiem na celu jedynie zainicjowanie postępowania kasacyjnego z naruszeniem dyspozycji wspomnianego art. 519 k.p.k. oraz przy obejściu podstaw kasacji wskazanych w art. 523 § 1 k.p.k.

W rzeczywistości bowiem podniesiony zarzut kasacyjny jest powtórzeniem zarzutu apelacji pełnomocnika wnioskodawcy. W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest natomiast stanowisko, zgodnie z którym powielenie w kasacji argumentów przedstawionych wcześniej w apelacji może być skuteczne jedynie w sytuacji, gdy sąd odwoławczy nie rozpoznał należycie wszystkich zarzutów i nie odniósł się do nich w uzasadnieniu swojego orzeczenia zgodnie z dyspozycją art. 457 § 3 k.p.k. Nie jest bowiem funkcją kontroli kasacyjnej, powielające niejako kontrolę apelacyjną, rozpoznanie zarzutów stawianych przez skarżącego orzeczeniu sądu I instancji (*por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2010 r., IV KK 89/10, R-OSNKW 2010, poz. 848*).

Konfrontując treść podniesionych w apelacji pełnomocnika wnioskodawcy zarzutów z treścią uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego uznać należy, że spełnia ono standard wyznaczony treścią art. 457 § 3 k.p.k. Sąd odwoławczy szczegółowo ocenił i przeanalizował zarzuty podniesione w apelacji, a stosunek do nich uzewnętrznił w pisemnych motywach wyroku. W szczególności Sąd ten stwierdził, że nie budzi zastrzeżeń przeprowadzona ocena zeznań S. R., E. W., T. S. i E. P. (*s. 7 uzasadnienia wyroku SA*), odniósł się także do zarzutów obrazy przepisów postępowania i błędu w ustaleniach faktycznych, trafnie konstatując, że „zaprezentowana przez Sąd Okręgowy rzeczowa argumentacja pozbawiła apelującego możliwości stawiania kwestionowanemu orzeczeniu zasadnych zarzutów i ich właściwego uzasadnienia” (*s. 7 uzasadnienia wyroku SA*).

Niezależnie od powyższego wskazać należy, odnosząc się do argumentów zawartych w uzasadnieniu kasacji pełnomocnika wnioskodawcy, że rzeczywiście – w wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 10 maja 2011 r. (*sprawa Włoch przeciwko Polsce, skarga nr 33475/08, LEX nr 787375*) zajęto stanowisko, że sąd rozpoznając wniosek o odszkodowanie i zadośćuczynienie, powinien rozważyć, czy dokonane wcześniej zaliczenie pozbawienia wolności na poczet orzeczonej w innym postępowaniu kary rzeczywiście w pełni kompensuje szkodę i krzywdę, jakiej doznał wnioskodawca wskutek niesłusznego pozbawienia wolności. Takich rozważań dokonano jednak – wbrew twierdzeniom pełnomocnika – w przedmiotowej sprawie, skoro Sąd *a quo* poddał głębokiej analizie, jakie szkody materialne i niematerialne poniósł W. P. w wyniku stosowania wobec niego

tymczasowego aresztowania w konsekwencji jego uniewinnienia i w jaki sposób – poprzez późniejsze zaliczenie tego okresu w trybie art. 417 k.p.k. na poczet innej podlegającej wykonaniu kary – zostały w ten sposób zrekompensowane. Efektem tego było zaś prawidłowe stanowisko, że w sprawie nie doszło do powstania szkody materialnej, która nie została zrekompensowana poprzez zaliczenie odpowiedniego okresu pozbawienia wolności wnioskodawcy w sprawie II K .../05 Sądu Rejonowego w S. i tym samym skrócenia jego pobytu w zakładzie karnym w ramach tego wyroku.

W tym stanie rzeczy, Sąd Najwyższy uznał zarzuty skarżącego za bezzasadne w stopniu oczywistym, przy czym kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążył wnioskodawcę.

eb